

fem Aar, der ved Hjælp af et Rebstykke, som hun havde lagt over sin ene Skulder, trak afsted med en gammel Kurvevogn, hvori der laa et Skødebarn. Under Anstrengelserne for at trække Vognen gennem Vejens Ælte var hendes Kyse gleden bagad over hendes forblæste, gulbrune Haar, og hvert Øjeblik maatte hun slippe Rebet med den ene Haand for at hale op i sine røde Strømper, der bestandig faldt hende ned over Træskoene. Bagfra blev Vognen skubbet frem af et andet Barn, en Dreng, der havde en strikket Klaphue trykket ned over Hovedet, og hvis ene Kind var dækket af et stort Vatstykke, der var stoppet ind under Huens Øreklap. Et ungt og rankt Bondefruentimmer sluttede Toget. Hun gik et Stykke bag de andre, helt ude paa Vejkanten, med Hovedet indhyllet i et blomstret Klæde, hvis Snipper smældede i Blæsten. Uden at løfte Øjnene fra det Strikketøj, hun havde mellem Hænderne, gik hun og smaanynnede, idet hun af og til — og ligesom i Tanker — sang en enkelt Tone ganske højt.

Det var Hansine og hendes tre Børn, — Emanuels samlede Familie.

Da Karavanen var naaet hen til Enden af Pløjeageren, slap Børnene Vognen og satte sig hen paa en Sten ved Siden af Vejen, hvorfra de gav sig til at betragte Faderen, der netop var paa Vej henimod dem fra den anden Ende af Ageren. De var bægge ganske blaa i Ansigtet af Kulde og vaade under Næserne. Som de sad der med deres slidte Træsko og lappede Klæder, lignede de overhovedet ganske Landsbyens Gadeungdom. Ingen skulde let finde paa at henhøre dem til den paladsagtige Præstegaard, hvis røde Tegltag og høje Poppelpark hævede sig dernede over Byens skifertækkede Bøndergaarde.

Allerede paa Afstand havde Emanuel hilst dem ved muntert at svinge sin store Hat over Hovedet; og da han nu naaede Forpløjningen, en Snes Alen fra Vejen, standsede han sine dampende Heste og spurgte: